

Impresso
Especial

081218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São
Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 09 (6546)
ANO MMXVII

ЧИСЛО 09 (6546)
PIK MMXVII

Прудентополіс, 01-го - 15-го травня 2017 Б. року

Prudentópolis, 01 a 15 de maio de 2017

ПАПА ДО МОЛОДІ: ЦЕ ГАНЬБА НАЗИВАТИ БОМБУ «МАТР'Ю»!

Зустріч Папи Франциска з учнями, Ватикан, 6 травня 2017

Слід перемогти культуру знищення, яка називає «матір'ю» бомбу та показує по-телебаченні лише зло, бо це збільшує рейтинги. Думками про це Папа Франциск поділився, спілкуючись у суботу, 6 травня 2017 р. з учнями італійських шкіл, які цими днями брали участь в різних маніфестаціях в Римі на тему миру і захисту прав людини. Організатором заходу була Національна координаційна рада місцевих організацій за мир і права людини у співпраці з різними освітніми установами та Дикастерією Святого Престолу сприяння цілісному розвитку людини.

Зустріч молоді з Головою Католицької Церкви відбулася в залі Павла VI у Ватикані та проходила у формі діалогу, під час якого Святіший Отець відповідав на їхні запитання без заздальгидь приготованої промови. За його словами, прийшов час протистояти «культурі знищення» та безстрашно перемагати її силою лагідності. Він подякував за конкретність запитань,

в яких проглядається тривога з огляду на різні трагедії, що пригноблюють світ, від війн до бідності та порушення прав людини. А в телевізорі бачимо лише погані новини, бо, здається, чим більше такого змісту в передачі, тим більшим успіхом вона користується.

Папа пригадав ситуацію з мігрантами в Європі, яка є найбільшою кризою такого характеру з часів другої світової війни. А причиною цього є насильство та війни, які спотворюють обличчя людства. «Ми переживаємо найбільшу трагедію з часів другої світової війни. Так, це правда, існує чимало добрих людей, чимало добрих речей у світі, яких не видно. Але світ перебуває у стані війни», – сказав Глава Католицької Церкви, додаючи:

«Мені соромно з огляду на те, що одну бомбу назвали «Матір'ю всіх бомб». Але ж мама дає життя! А ця сіє смерть! Називати «мамою» цей механізм? Що це діється у світі?!» – риторично запитував він.

У цьому контексті Папа

відзначив слабкість багатьох міжнародних лідерів. Він також звернув увагу на те, що в той час, як з одного боку існує велике прагнення миру, з іншого – йде жвава торгівля зброєю. Існують ті, хто наживається на торгівлі зброєю, продаючи її воюючим, і, таким чином, смерть людей є для них джерелом заробітку.

Святіший Отець також осудив незаконний обіг наркотиків, що нищить багато молодих людей. У цьому контексті він знову наголосив на тому, що у центрі економіки поставлено гроші і владу, а не людину. Окремий засуд з його уст знову пролунав на адресу нелегальної праці та визискування. І якщо хтось вважає, що це відбувається десь далеко, він помиляється. «Саме тут, у Європі, в Італії! Визискування людей відбувається тоді, коли заплата виплачується «на чорно», коли заключаються перервані контракти, аби уникнути соціальних гарантій... Все це називається визискуванням, яке ми, католики, називаємо смертельним гріхом!» – наголосив

Наступник святого Петра.

Папа також зупинився на часто підкреслюваній ним темі обмов і пліток, які він називає «справжнім тероризмом», що «нищить людську особу». Він закликав підлітків «прикусити язика», коли приходить спокуса обмовляти інших. У цьому контексті він також заохотив остерігатися насильства, яке проявляється у словесних нападках і образах, що сьогодні, на жаль, можна побачити також і під час політичних дебатів. Перед обличчям цих явищ, за його словами, потрібне наставлення лагідності.

«Бути лагідними, мати наставлення лагідності, не означає бути немудрими, – сказав він. – Це означає говорити про речі в мирі, спокійно, нікого не раничи, шукати такі способи висловитися, які не завдають ран. Лагідність – це одна із чеснот, яку ми повинні наново навчитися, знову віднайти у своєму житті. І в цьому допомагає не навішувати під час розмов на людей ярликів».

Святіший Отець не оминув близької йому теми захисту довкілля. «Ми нищимо найцінніший дар, даний нам Богом – створіння», – з гіркою відзначив він, викриваючи шкоду, завдану споживачтвом, яке веде до експериментів над життям, появи нових рідкісних недуг, до сумних явищ забруднення навколишнього середовища. І в цій ділянці, як показує досвід Паризької кліматичної конференції, існує загроза великої кількості слів, що супроводжуються незначними діями.

Папа закликав молодь ніколи не знеохочуватися і наголосив на необхідності відновити «освітній пакт» між школою та сім'єю задля поширення спільного добра. Він заохотив підлітків вправлятися у слуханні, а вчителів – присвячувати час вихованню до миру.

Джерело: Радіо Ватикан

Редакційне

Editorial

Алькоголізм: що це, причини, наслідки, лікування

Алькоголізм, для деякого це наліг, але в дійсності це недуга, яка полягає в надмірному вживанні алкоголю, що спричиняє шкідливі наслідки для життя особи і для суспільства. Кажемо, що особа залежна від алкоголю коли не має сили повздержатися від алкоголю, а коли повздержиться, проявляє неприємні синтоми, які цезають тільки коли вона знова повернеться до алкоголю.

Залежність полягає в тому, що особа потребує все більше порцій, щоб спричинити наслідки, які скоріше проявлялися з меншими порціями.

Не означає, що всяке вживання алкоголю це алькоголізм. Можна вживати алкоголь соціально й не стати алькоголіком. В уживанні алкоголю може бути надуживання надмірне але тільки періодичне, що доводить особу до неприємних наслідків сп'яніння й пиянство, ситуації, які спричиняють шкідливі наслідки, як зміна способу поступовання, кома, апліптичні атаки, різні нещасні випадки, автомобільні катастрофи, і т. п.

Є дійсний алькоголізм, коли вже є залежність від алкоголю й синдром залежності який спричиняє неприємні наслідки в особі коли вона перестане вживати алкоголь.

Статистики показують, що в світі є понад два мільярди алькоголіків, з яких 76 мільйонів мають поважні проблеми з тою речовиною. В Бразилії статистики показують, що є від 3 до 6% народу залежного від алкоголю, з тим, що є 5 чоловіків алькоголіків на одну жінку недужу на ту слабкість.

Алькоголізм спричиняє великі витрати для державних служб здоров'я в цілому світі, крім інших наслідків, як упадок продуктивності, бо професійна праця алькоголіків є поважно скромпромітована й дуже часто вони й не можуть братися до праці.

Нині алькоголічні напитки дуже поширені й звеличені і особи, головню молодь все більше впадає в цю слабкість. Хоч справді, не більшість людей які споживають алкоголь не стають алькоголіками, але непоміркване вживання спонукує до все більшого

споживання. Для того багато факторів соціальних, головню генетичних і психологічних факторів сприяють до того, щоб впасти в лапку алькоголізму.

Сталий алькоголізм веде до пошкодження функцій печінки, жолудка, серця, крові, м'язів й частин людського організму. Алькоголізм також веде до поважних слабостей фізичних і психологічних, деякі з них невилічими й ведуть до смерти. Найчастіші слабості спричинені алькоголізмом це сироза, втрата пам'яті, психічне звихнення, неспокій, сексуальні звихнення, брак сну й т. п. Алькоголізм спричиняє розположення до інших недуг, як різних інфекцій. Вкінці найгірший наслідок це "деліріум тременс", найгірший наслідок алькоголізму, який може довести до смерти. Постійне вживання алкоголю веде до зміни психологічних проявів, до зміни моральних принципів і до емоційних проявів особи, пошкодження родинного й суспільного життя. Алькоголік (часто хто постійно вживає алкоголь) може мати грубязне й жорстоке поступовання або навіть і схильність до убивства.

Лікування алькоголізму ледви чи буде мати добрі наслідки, коли особа сама до того не візьметься, що звичайно не стається. Лікування трудне. Найважніше є заохочувати алькоголатра до стримання себе від алкоголю й заравом давати йому поміч і підтримку. Партикулярні терапії дуже рідко коли вдаються. Більше корисні є сильні, групи анонімних алькоголіків, який вже існує 76 років у різних країнах приносить найкращі наслідки. В Прудентополі є АКТА, лідерована отцем Теофілем Мелех, ЧСВВ з групою добровольців, приносить добрі успіхи в багатьох випадках коли особи піддаються лікуванню,

Щодо вживання ліків, досі справа стоїть дуже позаду в порівнянні до інших недуг. Справді є речовини вже від давніших часів, які спричиняють аверсію до алкоголю. Але вони ще мало випробовані, часто спричиняють шкідливі побічні наслідки, а деякі навіть небезпечні до життя коли після спожиття особа вдається до споживання алкоголю.

Alcoolismo. O que é, causas, consequências, tratamento?

O alcoolismo é, para alguns, um vício, mas na realidade é uma doença que consiste no consumo exagerado de bebidas alcoólicas, o qual traz consequências desagradáveis e prejudiciais à vida pessoal e social do indivíduo. Diz-se que uma pessoa é dependente do álcool quando não tem mais forças para se abster do consumo e, se o interrompe, apresenta sintomas desagradáveis que somente com o retorno ao álcool desaparecem.

A dependência é o fato de uma pessoa precisar de doses cada vez maiores para produzir os mesmos efeitos que antes conseguia com doses menores.

Nem todo consumo de álcool é alcoolismo. Pode-se usar "socialmente" sem que a pessoa se torne alcoólatra. Dentro do consumo "social" de álcool pode haver o abuso do álcool, que é o consumo excessivo, mas episódico que causa a intoxicação aguda e a embriaguez, situações que podem gerar efeitos desagradáveis e graves, como alterações do comportamento, como; coma, ataque epilético, acidentes de vários tipos, desastres automobilísticos, etc.

Quando ao alcoolismo propriamente dito, há a dependência ao álcool e a síndrome de abstinência do álcool que causa consequências desagradáveis se não se consome álcool.

Segundo dados das estatísticas, dois bilhões de pessoas no mundo consomem álcool, das quais mais de 76 milhões têm problemas com esta substância. No Brasil, diversas estatísticas apontam que o alcoolismo afeta entre 3 e 6% da população, havendo uma prevalência de 5 homens para cada mulher acometida pela doença.

O alcoolismo gera custos muito altos para os serviços de saúde em todo o mundo, além de outros representados pela queda de produtividade, pois os alcoólatras têm os seus rendimentos profissionais seriamente prejudicados ou ficam impedidos de trabalhar.

Em nosso meio, as bebidas alcoólicas são cada vez mais consumidas e até exaltadas e, as pessoas são introduzidas nelas cada vez mais cedo. O certo é, que a maioria das pessoas que consome bebidas alcoólicas não se torna alcoólatra, mas o consumo em si aumentado estimula o alcoolismo. Muitos fatores sociais, psicológicos e sobretudo genéticos, contribuem decisivamente para a instalação do alcoolismo.

O alcoolismo continuado leva a alterações dos padrões funcionais do fígado, do aparelho digestivo, do coração, do sangue, dos músculos e das glândulas endócrinas. Em sua evolução, o alcoolismo também leva a doenças físicas e psíquicas, algumas das quais irreversíveis e que podem resul-

tar em morte. As doenças mais comuns associadas ao alcoolismo são a cirrose hepática, a síndromes amnésica, demencial, alucinatória e delirante, além de ansiedade, distúrbios sexuais, alterações do sono, etc. O alcoolismo aumenta a predisposição a outras doenças, como às infecções. Por fim, o delirium tremens, o quadro clínico mais grave do alcoolismo, pode terminar pela morte.

O consumo crônico do álcool por prazo muito longo acaba por levar a mudanças psicológicas profundas, entre as quais aquelas que incluem alterações dos padrões éticos e emocionais da pessoa, deterioração das relações familiares e sociais e descaso com as tarefas laborativas. O alcoólatra (e às vezes o mero usuário não alcoólatra) pode ter um comportamento violento e até mesmo criminal.

O tratamento do alcoolismo está fadado ao fracasso se o próprio alcoólatra não se engajar nele, o que não acontece, na maioria das vezes. A dependência pelo álcool é de muito difícil tratamento. O tratamento principal consiste em exortar o alcoolista a parar de beber, ao mesmo tempo dando-lhe apoio.

As terapias individuais são pouco efetivas. As de grupo oferecem melhores resultados. O movimento de alcoólicos anônimos, oferece bons resultados. Este grupo existe há mais de 76 anos e em vários países ao redor do mundo. Temos em Prudentópolis a ACTA, liderada pelo Padre Teófilo Melech, OSBM e outros colaboradores que vem trazendo bons resultados em muitos que se submetem ao tratamento.

Quando aos remédios, até muito recentemente não se tinha nenhuma medicação visando diminuir o desejo pelo álcool. Existem substâncias que estão em fase de testes, mas são de uso muito recente e ainda não contam com uma experiência inquestionável. Existem substâncias mais antigas, que geram aversão às bebidas alcoólicas, mas produzem efeitos colaterais, como náuseas, vômitos, tonturas, etc.

Євангельське Читання

Нед. Сліпонародженого – Йо 9, 1-38.

У той час, переходивши, побачив Ісус чоловіка, з роду сліпого. Запитали його учні його: “Учителю, хто згрішив? Він – чи батьки його, що сліпим він уродився?” “Ані він не згрішив, ані батьки його, – відказав Ісус, – а щоб діла Божі виявилися на ньому! Поки день, маємо виконувати діла того, хто послав мене, – бо ніч надходить, за якої ніхто не зможе діяти. Поки я у світі – я світло світу”. Сказавши те, сплюнув на землю, споготовив слиною глей і помастив глеєм очі сліпому, і сказав до нього: “Іди, вмийся в купелі Силуамській”, – що в перекладі означає: “Посланий”. Отож пішов той, умився – і повернувся зрячим! Сусіди ж і ті, що бачили його раніше сліпим, говорили: “Чи ж то не той, який все сидів – жебрачив?” Одні казали: То він, – інші: Ні, лиш подібний до нього. Він же каже: “Це я!” Тож питались його: “Як же відкрились твої очі?” А він відповів: “Чоловік, що звуть його Ісусом, споготовив глей, очі помастив мені та й мовив до мене: “Піди до Силоаму, вмийся. Я пішов, умився – і прозрів.” Вони тоді кажуть йому: “Де він?” – “Не знаю”, каже той. Тож ведуть того, хто був сліпий, до фарисеїв. Було ж у суботу, коли то Ісус споготовив глею і відкрив йому очі. То й фарисеї спитали його, як він прозрів. А він сказав: “Глею поклав мені на очі, я вмився, і ось бачу.” Деякі з фарисеїв твердили: “Не від Бога той чоловік, бо суботи не дотримує.” Інші мовили: “Чи може ж грішний чоловік отаки чудеса чинити?” І була суперечка серед них. І знову кажуть сліпому: “Що ти про нього скажеш – про те, що очі тобі відкрив?” Той відповів: “Він – пророк.” Проте юдеї щодо нього не вірили, що він був сліпий і прозрів, – аж поки не закликали батьків отого прозрілого і не запитали їх: “Чи то ваш син, про котрого кажете, що він сліпим уродився? А тепер як же він бачить?” Батьки його й відказали, мовивши: “Знаємо, що то наш син і що сліпим він був уродився. А як він тепер бачить – не знаємо, і хто відкрив йому очі – не відаємо. Спитайте самого: він дорослий, сам про себе скаже.” Так казали батьки його, бо юдеїв страхалися: юдеї бо вже були домовилися, щоб виключити з синагоги кожного, хто Христом його визнаватиме. Тим то батьки його й казали: Дорослий він, – самого спитайте. Отож удруге закликали чоловіка, що був сліпим, та й кажуть йому: “Воздай Богові славу! Ми знаємо, що той чоловік грішник.” “Чи грішник він, – озвався він, – не знаю. Знаю одне: я був сліпим, а тепер бачу.” Вони ж йому знову сказали: “Що він таке тобі сподіє? Як відкрив тобі очі?” Той їм відказує: “Я вже вам оповів, та ви не слухали. Нащо іще хочете чути? Чи може, і ви бажаєте його учнями стати?” Ті ж з лайкою накинулись на нього і сказали: “Ти його учень! Ми ж Мойсеєві учні! Ми знаємо: до Мойсея промовляв Бог. А цього не знаємо звідкіля він.” У відповідь сказав їм чоловік: “Ось воно, власне, і дивно, що ви не знаєте звідкіля він, а він мені очі відкрив. Ми знаємо, що Бог не вислухує рішників, коли ж хтось побожний і чинить його волю – того він вислухує. Нечувано одвіку, щоб хтонебудь відкрив очі сліпородженому. Був би він не від Бога – нічого не спроможен був би зробити!” Озвались і сказали йому: “Ти ввесь у гріхах уродився, а нас навчаєш?” І прогнали його геть. Довідався Ісус, що вони геть його прогнали, отож, зустрівши його, промовив до нього: “Віруєш у Чоловічого Сина?” А той відповів: “А хто він, Господи, щоб я вірував у нього?” Ісус же сказав йому: “Ти бачив його: він той, хто говорить з тобою.” Тоді той і сказав: “Вірую, Господи!” І поклонився йому.

Батьки сліпородженого, сам сліпець і нарід бачать, що Ісус зробив чудо. Що його людина не могла би зробити. Догадуються, що він є від Бога, Спаситель світу, але фарисеї затверділи в своїх переконаннях не хочуть

того признати. Вони сліпі на Божі діла й не хочуть, щоб інші вірили в чудо. Не признають чудес, що Ісус робить, хоч простий нарід і сам сліпець їх наставляють на розум і опам’ятовують. В цій події проявляються різні наставлення до Ісуса:

Фарисеї не приймають чудес, ані Ісуса, бо вони горді й повні себе самих, затверділі, а що гірше, ще й кажуть, що Ісус грішник, хоч гріха в ньому не було. Тут якраз є гріх проти Святого Духа, де приписуються для злого духа найкращі діла і кається, що Ісус роблячи добро, не робить цього Божою силою, а силою диявола. Справді, деякі з фарисеїв бачать діла Ісусові й повстає суперечка між ними, вони в дійсності переконані, що такі діла може творити тільки хтось з ким Божа сила. Але затверділість не замикає двері серця для Божої ласки.

Сліпець, проваджений вірою і щирістю, не боїться, а визнає те, що йому каже совість.

Батьки бояться, щоб їх не виключили з синагоги й тому не хочуть зайняти рішучого становища, хоч в серці переконані, що Ісус пророк.

Нарід змінливий. Подивляє Ісуса, але не має відваги зайняти становище в його обороні.

Сліпець поклоняється для Ісуса й признає, що він Син Божий. Він не тільки тілесно прозрів, але показав, що й душевно вмів бачити Божі діла.

Все те нас перестерігає, щоб не бути вперто переконаними в наших думках. Треба завсіди дивитися на все, що діється довкола й вміти змінити думку, коли Божа ласка до нас промовляє і вказує де є правда. Бог промовляв до фарисеїв, але вони не вміли бути чуйні на Божий голос. Промовляв до сліпця і цей був чуйний і вірний для Божого голосу. Промовляв і до народу, але цей не мав відваги, щоб зірвати з буденщиною і рішитися на щось нове, може трудне, але таке, що походить від Бога.

Ця подія також навчає, що треба радше слухати Бога ніж людей. Світ часто вимагає від нас того, що Бог забороняє. Треба мати відвагу подібну до сліпця, щоб навіть і з жертвою та проти всякого тиснення взовні, йти за Божим голосом.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Evangelho do Domingo do cego de nascença

Neste episódio percebemos diversos tipos de pessoas e suas atitudes diante da graça de Deus: Os pais do cego de nascença, o cego e o povo vêem que Jesus possui poderes extraordinários e reconhecem a sua divindade, enquanto os fariseus e escribas não aceitam que haja alguém maior que eles e não abrem seus olhos para a fé. Cegos diante das obras de Deus, resistem em reconhecer obras divinas em Jesus Cristo, ainda que o povo e o cego tentem abrir seus olhos. Neste episódio aparecem diversas atitudes diante das obras de Jesus Cristo:

Os fariseus não aceitam Jesus nem suas obras, porque são guiados pelo orgulho, cheios de si mesmos, empedernidos, incapazes de reconhecer Deus presente na pessoa de Jesus e, ainda pior, acusam Jesus de praticar milagres pela força do mal, ainda que não haja nele nenhum pecado. Este é o pecado contra o Espírito Santo, onde se atribui ao maligno as mais belas obras de Jesus, acusando-o de fazer milagres pela força do demônio. Alguns dos fariseus, na realidade, vêem nele força divina e por isso se desentendem e discutem, reconhecem que apenas Deus poderia praticar tais obras. Mas para a maioria o orgulho não permite abrir os corações para o Salvador.

O cego, segundo a sua consciência e sinceridade, não teme, defende e reconhece o que lhe diz a consciência.

Os pais têm medo para não serem expulsos da sinagoga e por isso não querem tomar uma atitude firme, ainda que no coração estejam persuadidos, que Jesus é o profeta enviado por Deus.

O povo é maleável. Crê, admira Jesus, mas não toma uma atitude firme em sua defesa.

No final do episódio, o cego demonstra coragem, adora Jesus e reconhece a sua procedência divina. Ficou curado não apenas corporalmente, mas também espiritualmente reconhecendo a divindade de Jesus.

Tudo isso nos diz que muitas vezes precisamos mudar de opinião, ver com olhos da fé tudo o que acontece em nossos redor e ter coragem de mudar a nossa maneira de pensar diante de certos acontecimentos que nos mostram a verdade.

Deus falava aos fariseus, mas esses resistiam e não o ouviam. Deus falou ao cego e este foi sincero e atento para a voz divina. Falou ao povo, mas este não tinha coragem de perder algo e decidir-se pela verdade que vem de Deus. Prefere o seu bem-estar em vez de optar pela verdade.

Este episódio também nos ensina que precisamos ouvir mais a Deus que aos homens. O mundo muitas vezes exige de nós o que Deus proíbe. Precisamos ter coragem do cego de nascença para ouvir e seguir fielmente a voz de Deus.

Pe. Tarcísio Z.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ПРАЦЯ ЗВЕЛИЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ

Кожна людина з природи має здібність до якоїсь праці, або природну схильність сповняти чи виконувати якесь притаманне ремесло чи професію в своєму туземному житті. Розуміється особи, здорового глузду і фізичних та психічних можливостей їх виконувати.

Професії можемо поділити на дві класи: розумові й фізичні. До розумових професій належать ті, що вимагають наукового знання, наприклад: лікарі, священники, вчителі, службовці, техніки, зореплавці і т. д. До фізичних праць належать: різні ручні робітники, ремісники, рільники, садівники і інші, які не потребують побирати високих наук.

Розумові праці також є виконувані руками, але більше головою і вони є багато тяжчі й більше втомлюють, ніж праці фізичні, однак, всі праці є конечні для загалу людей. Одні для одних вкладають свої зусилля, жертвенність і помочі, щоб взаємно співжити й співпрацювати для пітримки й розвитку суспільного життя.

Праця нікого не понижає, але навпаки ушляхетнює всіх, що нею займаються і її виконують для загального добра. В давнині працю виконували лише невільники, а заможні соромилися працювати, тому що

вважали працю понижаючою, тому віддавалися неробству. Хоч Господь Бог уже в раю сказав до прародичів: «В поті лица твого їстимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято» (Буття, 3,19). Але в дійсності людина не може дивитися на працю як на кару, вона мусить працювати на свій прожиток. Сама земля не вродить поживи, якщо її не оброблятиметься. Навіть мурашки й бджоли дають людині приклади працелюбності.

Сумно, коли зустрічаємо ледарів, котрі не хочуть працювати, а натомість знаходять собі різноманітні пусті зайняття, щоб час переходив, а самі живуть з праць чужих рук на подобу трутнів-дармоїдів. Св. Павло каже: «Як хтось не хоче працювати, хай не їсть» (II Сол 3,10). Пов'язані з працею також слова Ісуса Христа: «Хто не бере свого хреста і не йде слідом за мною, той недостойний мене» (Мат. 10, 38).

На всі ділянки або професії знаходиться відповідна праця. Хто забирається виконувати якусь працю має забиратися розумно, уважно, зі задоволенням згідно зі своїм станом. Хто сумлінно виконує свої обов'язки, той веде себе до досконалості й буде у всьому щасливий. Жодний стан не стає на заваді до досягнення спасіння, якщо

лише не є сам у собі грішним. (I Кор.7,17).

Працююча людина побільшує свої блага, і відчуває внутрішнє задоволення. Хто з праці виносить незадоволення той нарікатиме, і буде заздрісним супроти інших родів праці.

Зараз подаю кілька прикладів про незадоволених осіб зі своєї праці, які зазидують іншим. Одного разу рільник обробляв своє поле. Втомлений сперся на мотику й кидав очима по різних полях, коли в тім часі переїхав автобус то сейчас зроджується в нього думка: – Нема, як для того керівника автобуса! Працює легко в холоді й напевно ще слухає музику. Незабаром перегнало автобус луксосове авто, і керманіч автобуса собі подував: - як то добре для панів їздити підчас тижня і нічого не робити, а тільки користати з багатства. Незабаром авто зупинилося на горбочку, із авта виходить родина, щоб могли бодай на короткий час втішатися красивими панорамами, які розкривалися перед їхніми очима. В ту мить переїздив літак залишаючи слід виписаний парою-димом на синьому небі, звернув їхню увагу й вони дали свій коментар: - нема, як для пілота щоденно перелітати літаком до великих міст і країн світу. Знова пілот з висот споглядав на поля, море й ріки, а між тими на доми, і в нього виринула думка заздрості супроти людей, які тиняються по землі без жодних великих небеспек і відповідальностей, які, наприклад, на мені тяжать бути відповідальним за сотки людей. Ночами ціла родина разом, а я частенько переводжу ночі на літаку, або переночовую по різних країнах без моєї родини. З тих прикладів можемо заключити, що кожна незадоволена людина додає своє зеренце до ланки незадоволених і заздрісних осіб зі своєї праці.

Кожну станову працю, щоб була хосенна й приносила задоволення, треба розпочинати з Богом. Каже пословиця: «Хто з Богом починає, той вже на половину діло виконав», «Або Бога взивай, а рук прикладай». Працю починати без молитви – це неначе, той вояк, який іде на битву без зброї. Все, що робимо щоденно, воно має нам служити за молитву. Св. Павло говорить: «Чи ви...їсте, чи п'єте, чи що-небудь робите, усе робіть на славу Богу» (I Кор 10,31). Як кожна добру справу, так і працю Господь Бог не залишає без нагороди. Ісус Христос говорить: «...достоїн бо робітник своєї нагороди» (Лук 10,7).

Праця не тільки приносить нам добробут земський, але також дає нам спроможність набувати заслуги на небо. Хоч для багатьох осіб вона виглядає трудна і представляє гірке коріння, але зате її плід солодкий.

Накінець працюючість приносить шану та благо, а лінь – сором і злидні.

O Papa pediu aos líderes muçulmanos um “forte e claro não” a qualquer forma de violência, vingança e ódios

Papa Francisco pediu, esta sexta-feira, aos líderes muçulmanos, reunidos no Cairo, um “forte e claro não” a qualquer forma de violência, vingança e ódios cometidos em nome da religião ou em nome de Deus e alertou para “a instrumentalização” da religião, por parte do poder. O sumo Pontífice da Igreja Católica falava no encerramento de uma conferência internacional sobre a paz, na capital egípcia.

No seu discurso voltou a lembrar as vítimas dos últimos três atentados em igrejas cristãs copta que vitimaram, no total, cerca de uma centena de pessoas:

“Penso nas vítimas dos ataques a igrejas Copta, no de dezembro e nos mais recentes em Tanta e Alexandria”, disse o Papa que afirmou ainda, e entre outras coisas, que para evitar conflitos e construir a paz é preciso eliminar as situações de “pobreza e exploração”, usadas em seu benefício pelos “extremismos”.

EXPEDIENTE “PRACIA”

Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil

Registro no INPI - N° 2509881

Український Католицький
Двоцижневик у Бразилії

Передплата на 2017 Пік: R\$50,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:

graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Радійте й веселіться!

Багаторазово в літургійних піснях співаємо: Радіймо й веселімся... Радійте і веселіться... Радій і веселися Сіоне... В Святому Письмі також різними висловами заохочується людей до радості.

Що це радість, життєрадісність? Радість — це почуття задоволення, веселий настрій. Це «захват». Ми радіємо, коли отримуємо те, що любимо.

Радісна людина може гори завернути. Йому все по плечу. Коли відчуваємо радість, працюється легше і живеться приємніше, і з іншими ділимося гарним настроєм.

Розкриваючи значення слова радість, релігія говорить нам про те, що справжню радість людина знаходить, перебуваючи ближче до Бога, відвідуючи храм, здійснюючи великі і маленькі добрі справи, спомагаючи потребуючих. Відносини з Богом — особиста справа кожного але егоїстичні вчинки не роблять людину щасливою і радісною, приносять лише короткочасне задоволення. А ось навіть самі малесенькі добрі справи надихають нас на те, щоб продовжувати робити добрі діла і далі. Ми радіємо самі і іноді отримуємо винагороду у вигляді подяки інших людей, нових знайомств, відповідної доброти. Одне слово, радість робить людину щасливою, задоволеною, піднесеною на душі.

Хто є життєрадісний? Той, хто вміє знаходити радість у самих звичайних повсякденних речах, у дрібницях. Той, хто ставить перед собою важливі цілі та наполегливо домагається їх. Той, хто вміє не тільки брати, але і віддавати щось натомість.

Хто з людей не любить радіти й веселитися? Всі любимо й цього хочемо, за тим пошукуємо, про те боремося і стараємося, прагнемо. Але не всі потрапляють цього добротися і глибоко відчутти красу радості. Справді, є багато сміху, реготу, є багато зовнішніх виявів веселощів. Але не завжди це є правдива радість. Це так як часами продають фальшиві продукти на зовні вбрані гарно й приманливо. Дістанеш або вкупиш і радієш, радієш бо щось гарного здобув собі. Але розгорнеш, отвориш, а там всередині нічого доброго, фальшиві продукти, які в одній хвилині гасять твою радість. Ти викидаєш продукт у сміття і обурюєшся, бо тебе обманили. І та початкова радість гасне, щезає, а на її місце настає в твою душу смуток. Чому так? Бо тобі дали або ти здобув собі щось, що тільки поверховно тебе задовольняло, а не потішило вповні й на стало.

Є подвійна радість: та яка походить з чогось зовнішнього, проминаючого, часового, химерного, без чогось сталого й інша яка походить з нутра душі, зі серця і має сильні фундаменти. Наприклад, ти бажаєш, щоб твоя спортивна дружина виграла й вона виграє змагання. Це родить в тебе радість. Але на коротко, скоро ти про це забуваєш, або наступний раз твоя дружина програє змагання і та радість скоренько гасне, була неначе вогонь зі соломи. Або твоя радість походить з якогось матеріального добра, наприклад від гроша, від здоров'я, від доброго урожаю, від знайденого скарбу. Доки така радість буде тебе тішити? Поки ти не витратиш тих матеріальних дібр або поки не захворієш або взагалі коли та матеріальна річ не буде тобі більше служити. Ніяке матеріальне добро не є вічне й не буде вічно нікому служити. Здоров'я захитується, гріш і всякі скарби витрачуються, еuforia з виграного змагання коротко триває, потіха зі здобутого урядового становища потриває доки ти не втратиш того уряду. Так воно є. Все те зовнішнє, що приносить людині радість, задоволення, приємність, втіху, веселість, коли воно щезає, з ним щезає і радування. Тому треба купувати не сфальшовану, а правдиву, чисту, автентичну радість.

Як набувати автентичну радість, де її знайти й як вкупити, або дістати? Відповідь: в серйозного продавця, в Того, що не вміє і ніяк не хоче щонебудь фальшивого давати людині, а ним є Ісус Христос. Він є джерелом правдивої радості й він може для людини дати радість автентичну, тривалу, незаколючену й несфальшовану. Як він її дає? Коли людина запросить його до свого життя, коли прийме його науку й буде старатися жити після його навчань. І важне є пригадати, що навіть і коли забракне тих зовнішніх справ або річей, які радують людину, Христос потрапить задоволити її своєю присутністю, навіть коли забракне матеріальних дібр, коли здоров'я захитається, коли життя буде приносити небажані несподіванки, болі, смутки, людина з якою є Христос, хоч справді може й відчувати болі та смуток, але не буде втрачати спокою і погідности, бо знає, що вона злучена з джерелом всякого добра якого ніхто і ніяке лихо не зможе від неї забрати.

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

MEDICAMENTOS PARA O ALCOOLISMO

Dr. Drauzio Varella

Existem medicamentos contra o alcoolismo? Existem, sim, mas ainda não são seguros cem por cento, precisa ter muita cautela para o seu uso e nunca usá-los por conta própria ou por indicação de um amador, amigo ou quem quer que seja sem ser um profissional em medicina.

Para alertar as pessoas contra o uso de medicamentos sem consultar um médico, publicamos o seguinte exemplo relatado por Drauzio Varella.

“Às sete da manhã, o homem encostou no balcão da padaria com as mãos trêmulas e a barba por fazer. O balconista serviu um copo americano com pinga até o friso superior. Ele se debruçou sobre a bebida e deu o primeiro gole sem usar as mãos. Pouco depois, tremendo menos, conseguiu segurar o copo e tomar o resto.

Em seguida, começou a transpirar, abriu o colarinho e fez uma série de inspirações profundas que não lhe trouxeram alívio. Ao contrário, o rosto ficou congestionado, com as veias saltadas, vermelho como pimentão.

Vou morrer, disse para o balconista atônito que, em segundos, lhe preparou um copo de água com açúcar. Agitado, saiu para a calçada em busca de ar, com o rosto em chamas. Duas senhoras que compravam pão foram atrás. Insistiram que tomasse a água açucarada, enquanto o abanavam com um xale preto.

Lembro como se fosse ontem, dessa cena que presenciei aos 14 anos. No dia seguinte, a vizinhança comentava que a esposa havia colocado na sopa do marido o remédio causador da sensação de morte iminente na padaria.

Durante muitos anos, o único recurso farmacológico para o alcoolismo foi essa droga traçoeira: o dissulfiram, conhecido popularmente como Antabuse.

No mesmo período em que a medicina desenvolveu antibióticos, medicamentos para controlar hipertensão, diabetes, doenças cardiovasculares e tantas outras, a crença ridícula de que a cura do alcoolismo era simples questão de força de vontade impediu qualquer avanço nessa área. Tanto é verdade que os Alcoólicos Anônimos representavam a única esperança para os que desejavam livrar-se do álcool. Situação humilhante para os médicos: um grupo de auto-ajuda conseguir fazer muito mais do que a medicina inteira.

Tal panorama começou a mudar apenas nos anos 90, quando estudos clínicos e inquéritos epidemiológicos permitiram dividir os dependentes em dois grupos principais.

O primeiro é representado pelos que experimentam grande excitação ao beber. São aqueles que nas festas estudantis riem, fazem algazarra e se apropriam da palavra. O álcool os torna eufóricos, seguros de si. Costumam apresentar problemas causados pelo uso excessivo já aos 20 ou 30 anos. Em suas famílias geralmente há outros casos de alcoolismo.

No segundo, estão incluídos os ansiosos que bebem com a finalidade de aliviar o estresse e a ansiedade. Geralmente, começam a beber com moderação a partir dos 30 ou 40 anos e só apresentarão as complicações características do uso excessivo mais tardiamente.

Como resultado de intenso trabalho com animais de laboratório, em 1994 foi aprovado o segundo medicamento para o tratamento do alcoolismo: a Naltrexona, droga que bloqueia no cérebro os receptores opióides existentes nos neurônios responsáveis pelos efeitos euforizantes do álcool.

A terceira droga aprovada, o Acamprosato, bloqueia a liberação de um neurotransmissor (glutamato), produzido em quantidades excessivas pela exposição continuada a doses altas de álcool. Embora reduza a intensidade dos sintomas da crise de abstinência, os resultados do Acamprosato têm sido contraditórios.

Nos últimos anos, a compreensão dos mecanismos moleculares que levam à liberação dos neurotransmissores envolvidos nas sensações de prazer, euforia, agressividade e dependência química associadas ao álcool, possibilitou a descoberta de novos tratamentos.

Em estudo publicado em 2003, na revista “The Lancet”, o Topiramato, usado em casos de epilepsia, enxaqueca e distúrbios alimentares, demonstrou ser capaz de reduzir o número de drinques diários e de aumentar os dias de abstinência.

Recentemente, foi demonstrado que a Vareniclina, droga de aprovação recente para os que decidem livrar-se do cigarro, reduz a sofreguidão por bebidas alcoólicas em ratos tornados dependentes. É provável que tenha efeito semelhante em seres humanos.

Ao lado dessas drogas que usam como alvo os neurotransmissores, têm ocorrido avanços significativos no estudo de outras que interferem com o mecanismo de estresse, responsável pelo abuso nos mais ansiosos.

É provável que, nos próximos cinco a dez anos, possamos oferecer aos que fazem uso nocivo do álcool, remédios eficazes que os ajudem a livrar-se da dependência. Talvez até surjam medicamentos que lhes realize o sonho de experimentar o prazer de um copo de vinho ou de um chope com os amigos, sem correr o risco de beber até cair na sarjeta.

N.B. Ao ler este artigo, tome cuidado, muito cuidado de não se arriscar a usar um desses remédios citados ou ainda outros sem a consulta médica. Faça de tudo para ser sóbrio, mas respeite a tua vida. Se você é alcoólatra e quer livrar-se da doença, recorra aos alcoólatras anônimos ou procure um médico. Livre-se da doença, mas seja prudente, não coloque a tua vida em perigo tratando-se individualmente ou seguindo indicações de amadores. Salve a tua vida procurando recursos para deixar de beber.

Василіяни в Бразилії

Історія Василіян в Бразилії тісно злучена з українською імміграцією. Вона починається від одного священика й розвивається невтомною працею і жертвами багатьох членів Чину в службі для народу на протязі 120 літ і закріплюється інституцією яка має своє ім'я практично ідентифіковане з життям цієї етнічної спільноти в Бразилії.

Перші українські іммігранти почали приїжджати сюди починаючи від 1895 року, меншими або більшими групами: 1897 р. вже їх було на бразилійських землях около 15.000 в штаті Парана, (що в тих часах займав велику частину штату Санта Катарини). Головний центр українських іммігрантів став Прудентополіс, де й постав центр праці Отців Василіян. Інший центр був Ріо Кларо й південна частина Парани, де в більшості працювали епархіальні священики.

Життя перших іммігрантів було невідраднє, головнє з браку інфраструктури для провадження економічної активності кінечної для вижиття. Але, понад усе, іммігранти відчували духовне опущення, задля браку релігійної обслуги, що для їхніх традицій було надзвичайно важне. Тому то, більш свідомі іммігранти в Прудентополіс вдалися до Василіянської Провінції в Україні, просячи усильно післати для них священиків, щоб задоволити їхні духовні протребі.

Прохання отримало позитивну відповідь і дня 21 червня 1897 р. приїхав до Куритиби перший василіяннин, отець Сильвестер Кізіма. Рік скорше вже прибуло двох епархіальних священиків до околиць Ріо Кларо-Малет. Після порозуміння з єпископом Куритиби, отець Сильвестер вдавсь до Прудентополіс і відразу розпочав працю між іммігрантами в різних ділянках. В перших часах віддавсь релігійним справам, як уділення Святих Тайн, Хрищення й Подружжя у великому числі, бо іммігранти жили протягом довшого часу без можливості приймати Святи Тайни.

Вже року 1898, отець Сильвестер постаравсь про бодову першої каплиці в Прудентополіс посвячуючи її в честь Святого Василя Великого. Року 1904 побудовано на тому місці більшу церкву, також посвячену Св. Василю.

У місяці вересні 1898 р. о. Сильвестер дістав з України помічника, отця Антонія Мартинюка. Обидва вони взялись до організації спільнот довкруги Прудентополіс. За неповний рік, постарались про будову інших п'ятьох церков: Есперанса, Едуардо Шавес, Пікірі, Лінія Прана, Коронел Борман. Отець Мартинюк був талановитим проповідником місій. На переломі століття він проповідував місії практично в усіх осередках українців у Парані і в Санта Катарині. Також він впровадив Апостольство Молитви в українських осередках. Священики також зайнялись ініціативою будувати й засновувати школи для іммігрантів.

Року 1902, отці Сильвестер Кізіма і Антоній Мартинюк повернулися до України й на їхнє місце приїхало трьох нових місіонерів: Мирон Хмільевський, Маркіян Шкірпан і Климентій Бжуховський. З ними приїхав також брат Гавриїл Будний, спеціаліст у будові церков, в спорудженні престолів та іконостасів, крім того, ще мав великі здібності до музики й до друкованого слова. Отці Шкірпан і Бжуховський, - перший працював у Прудентополіс, а другий в околицях Ірасеми в Санта Катарині. Здобули велику пошану між народом і стали великими основниками василіянської

місії в Бразилії.

Почавши від 1906 року, з прибуттям нових священиків, Василіянський Чин все більше втілювався в життя народу. Року 1909 отець М. Шкірпан набув у Відні друкарську машину й привіз до Куритиби, де повсталала перша друкарня в якій почали видавати перший часопис "Прапор". Наступного року, друкарню перевезли до Прудентополіс. "Прапор" перестав виходити, а натомість почали виходити два інші періодики: "Місіонар" призначений головнє для Апостольства Молитви і "Праця", в якій друкувались загальні вісті й статті так релігійного як і культурного характеру. Ці два часописи друкуються й посьогодні.

Року 1922 офіціально була створена Василіянська Місія в Бразилії, протоігуменом Василіянської провінції в Україні був Атанасій Каліш, який приїхав відбути канонічну візиту місцевих василіян. Обрано заряд Місії: Настоятель Місії - о. Маркіян Шкірпан. Дорадики: оо. Климентій Бжуховський, Евстахій Турковид і Януарій Коцеловський. Секретар: о. Рафаїл Криницький.

Зі створенням Місії василіянська спільнота зростала з року на рік: нові священики приїжджали з України й поле праці розширювалося, бо через більше священиків, збільшилися можливості краще обслуговувати українські осередки, хоч це вимагало довгих подорожей, які вимагали великих жертв, бо в більшості отці подорожували верхи на конях.

1930 р. Місія вже начислювала 8 священиків і 3 брати, крім двох священиків вже з бразилійського походження: Йосафат Рога й Йосиф Мартинець, майбутній перший єпископ для українців у Бразилії. Вже було вистачаюче число для створення Василіянської Віце-Провінції в Бразилії.

Так, за потвердженням Священної Конгрегації для Східних Церков, генеральний настоятель Чину Діонісій Ткачук, декретом з дня 6-го грудня 1931 року, підніс Місію Отців Василіян в Бразилії до Віце-Провінції. Тим самим декретом, Генеральний Настоятель потвердив бажання отців у Бразилії створити в Прудентополіс Новіціят для виховання нових членів бразилійської Віце-Провінції.

Першим настоятелем Віце-Провінції став О. Евстахій Турковид. Після нього було ще двох віце-протоігуменів: оо. Маркіян Шкірпан і Йосиф Мартинець. 1935 року Віце-Провінція засновувала в Прудентополіс, Семінарію Св. Йосифа, з найпершою ціллю приготувати нові покликання до Чину. Ця семінарія виконала дуже велику ролю для розвитку Василіянського Чину в Бразилії, Мала вона й великі заслуги в приготуванні молоді, які хоч не всі стали василіянами, то досягнули важливі успіхи на професійному полі так для українських походженців як і для Бразилії.

Року 1948-го, коли Василіянська спільнота в Бразилії святкувала 50-ліття своєї присутності в цій країні, Віце-Провінція переживала часи буйного розросту. Вже начислювала 47 членів: 22 священиків і 3 брати, 16 клериків-студентів і 12 новиків. В той час Спільнота була розвинена і приготована, до створіння Провінції.

І так, того самого 1948 року, Генеральний Настоятель Чину о. Гліб Кінах, вдавсь до Конгрегації для Східних Церков з проханням створити в Бразилії Провінцію Чину. Конгрегація відповіла позитивно й Генеральний настоятель, декретом з дня 22 травня 1948 року створив Провінція Святого Йосифа в Бразилії. Декрет вимагав, щоб якнаскорше скликати Провінційну Капітулу для вибору Провінційного Настоятеля і створити Провінційну Курію. Вибрано на першого Протоігумена о. Йосифа Мартинець. Зі заснуванням Провінції Василіянська Спільнота отримала значне значення і поштовх у своїх працях для дальшого розвитку.

Нині, василіяни Бразилійської Провінції виконують душпастирську й культурну працю в Штатах Парана, Санта Катаріна і Сан Пауло. Члени Чину провадять 13-ма парафіями, де кожна парафія начисляє значне число церков і каплиць приналежних до парафії. Провінція провадить двома осередками навчання: фундаментальне навчання колегії Св. Йосифа в Прудентополіс, займаючи забудування бувшої семіанрії Св. Йосифа і другий осередок вищого степеня, Факультет Святого Василя ФАСБАМ в Куритибі який подає курс Філософії, потверджений 2014 року Міністерством Виховання й Культури. Курс філософії вже існував як довільний курс вже від 1969 року в від 2014 року став факультетом.

Слід зазначити ще, що василіянський Чин в Бразилії вже видав для Церкви п'ятьох єпископів.

A Curiosa História do santo padroeiro dos cervejeiros, Santo Arnulfo de Metz

Enciclopédia Católica

Alguns católicos pensam que o consumo de cerveja e outras bebidas alcoólicas é pecado. Sem embargo, a Igreja não vê problema no consumo moderado de álcool, sempre e, quando este se faça com responsabilidade e não ponha em risco nossa santificação. Também devemos recordar que a Igreja tem um rito em latim para abençoar a cerveja e, como não, também temos a São Arnulfo de Metz, padroeiro dos cervejeiros. Hoje falaremos sobre a vida desse grande santo.

Arnulfo nasceu na Áustria, no ano de 580, em tempos que o país era muito famoso por elaborar cervejas de excelente qualidade. Desde pequeno se sentia chamado a seguir a Deus, e por isso, entrou num mosteiro beneditino, sendo muito jovem. Posteriormente foi nomeado abade, finalmente bispo de Metz, na França, aos 32 anos.

Tomar cerveja ou morrer:

Sendo bispo de Metz chegou a dita região uma peste terrível que contaminou a água e muita gente ficou doente por consumi-la, por essa razão Santo Arnulfo animava seus fiéis a deixar de consumir a água contaminada e beber cerveja. Hoje sabemos que ao ferver a água para a fabricação da cerveja esta fica livre dos germes que produziam a enfermidade

A multiplicação da cerveja:

No ano de 627, Santo Arnulfo, se retirou a um mosteiro perto de Remiremont na França onde morreu e foi enterrado, em 640. No ano seguinte, os cidadãos de Metz pediram que seu corpo fosse exumado e levado a cidade para enterrá-lo na Igreja local. Enquanto carregavam o corpo de volta, vários fiéis sentiram-se cansados, esgotados e pararam numa taberna para comprar cerveja. Ao entrar, descobriram com tristeza que só havia uma garrafa e tiveram que compartilhar. Surpreendentemente a garrafa nunca acabou e todos puderam beber a cerveja e matar sua sede. O milagre foi atribuído a São Arnulfo e é a razão pela qual a Igreja o considera o santo padroeiro dos cervejeiros.

Hoje em dia é venerado como santo na Igreja católica e na Igreja ortodoxa e sua festa em 18 de julho.

Que interessante, ontem fiquei sabendo que o Rituale Romanum antigo possui uma bênção própria para a cerveja. Não no bar mas nos tonéis quando vai ser engarrafada. Mesmo benta eu ainda prefiro meu Ades. Rs

Remedium salutare humano generi evoca a bênção!.

Bênção da Cerveja

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit caelum et terram.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Bene+dic, Domine, creaturam istam cerevisiae, quam ex adipe frumenti produce redignatus es: ut sit remedium salutare humano generi, et praesta per invocationem nominis tui sancti; ut, quicumque ex ea biberint, sanitatem corpus et animae tutelam percipiant. Per Christum Dominum nostrum.

Et aspergatur aqua benedicta.

Em Português:

Abençoei, Senhor, esta criatura, a cerveja, que da riqueza do grão vos dignastes produzir, para que seja remédio salutar ao gênero humano; concedei ainda, pela invocação do Vosso Santo Nome, que quem quer que dela beba receba [de Vós] a saúde do corpo e a tutela da alma.

Aspergido com água benta.

A prudência continua, se beber, não dirija!

RÚSSIA: TESTEMUNHAS DE JEOVÁ SÃO "GRUPO EXTREMISTA"

O Supremo Tribunal da Rússia deliberou esta quinta-feira que as Testemunhas de Jeová são uma organização extremista e que devem entregar todas as propriedades ao Estado, segundo agências noticiosas russas.

A decisão implica a cessação da atividade religiosa do grupo em território russo, onde se calcula haja 170 mil crentes, e o encerramento de 395 locais de culto.

Sergei Cherepanov, representante das Testemunhas de Jeová, declarou à agência Interfax a intenção de recorrer no Tribunal Europeu de Direitos Humanos.

Após a deliberação jurídica, a reação de um outro representante, Yaroslav Sivulsky, foi de choque: "Estou realmente chocado, pois não esperava que algo assim fosse sequer possível na Rússia moderna, onde a Constituição garante a liberdade de religião mas, na vida real, vemos que nem a Constituição nem as leis são respeitadas".

As publicações do grupo religioso foram consideradas na Rússia como literatura extremista e incluídas numa lista de leitura banida.

Em todo o mundo há cerca de oito milhões de testemunhas de Jeová. São contra o serviço militar e transfusões de sangue, mas é a primeira vez que são considerados um grupo extremista.

Посмертні Згадки

† Theodoro Zaluski

Nascido aos 14.04.36. Faleceu em Boa Ventura de São Roque, dia 05.04.2017, após longo tempo de enfermidade. Durante a enfermidade recebeu excelentes cuidados da família e religiosamente foi visitado com frequência pelos sacerdotes.

Nascido no Faxinal de Boa Vista (antiga Marrecas), filho de Varcílio e Anastacia Muzeka. Casou-se com Valdomira Furkevicz, em Boa Ventura. Tiveram 4 filhos. Trabalhou na lavoura e sua esposa Volodemera é professora aposentada. Pessoa sempre alegre, trabalhadora, soube cultivar amizade com todos. Bom cristão, seguindo o exemplo de seus pais e transmitido o para os filhos tanto com exemplo de vida como com ensinamentos. Leitor assíduo dos periódicos da comunidade católica Prácia e Missionar.

Faleceu no dia 05.04 2017. Foi sepultado em Boa Ventura, após a

Missa de corpo presente celebrada por seu sobrinho Padre Carlos Melnitski, e primos Bonifácio e Tarcisio e pelo vigário da localidade, o Padre Januário Lukavei, OSBM.

"Que Deus o tenha no céu, porque nós sempre o teremos em nossos corações...

Saudades eternas da esposa, filhos, genro, noras, netos, bisnetos, familiares e amigos".

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Лев і комарі

Жив у лісі лев, цар звірів, великий, сильний, а хвалько як ніхто. От вештався по лісі, вигукував, страшив усіх своїм ревом і вихвалювався, що ніхто йому не дорівляє, всі повинні йому поклонятися і шанувати.

Одного разу, блукаючи гордо по лісі, вдивлявся як комарі довкола літають і бзенят. З погордою махнув лапою на них і ліг на траву під кущем, позіхнув, потягся разів два і каже сам собі: "Спасибі Богу, що я такий дужий вдався, найсильніший між звірами, нікого на світі не боюсь! Не так, як он ті нікчемні й влізливі комарі: всякий, навіть найменша дитина його роздушить, і вони всіх бояться". Комарі це почули й їм досадно стало, що він їх зневажає а себе так вихваляє. Один із них прилетів близько нього й каже: "Не думай, що ти здоровань, то тебе ніхто не подужає. Ми хоч і малі, а як захочемо, то іще тобі носа втрем і покажемо де сила".

Лев сердито гаркнув: "Мовчи, сволото! Чие б гарчало, а твоє б краще мовчало. Я вас однією лапою всіх подавлю, роздушу на ніц". Старший комар бачив і чув це, каже: "А ну, братці, візьміться за його, буде тямить до нових віників, як глузувати з нашого брата! Покажімо тій звірюці хто ми й що ми можемо зробити".

Як сипонули комарі на лева, як почали його жалити! Він уже і хвостом махав, і лапами то одною, то другою по землі бив, і всіма одразу лапами дригав, і зубами клацав, і стогнав і ревів, а їх не зменшувалось, як з мішка сипалися на лева. Уже він і підстрибував сяжнів на п'ять угору, і навкруги куца бігав, а комарі кусали, кусали без перестанку, не давали йому спокою.

Лев бачить, що з комарами трудно справитись, почав прохати їх: "Будьте ласкаві, припиніть, одчепіться од мене. Я з вами пожартував, а ви думаєте, що я справді з вас глузую. Змилуйтесь, ради Бога..."

Комарі залишили лева, піднялися вгору стовпом і кажуть: "Не хвалися, брате, розумом, не хвалися силою. Хоч ти велетен. Сильний, але ти сам один а ми, хоч дрібенькі, легенькі, але нас багато. І знай, що сила багатьох могучіша як одного хвалька".

Засмійся

Петрик дякує своїй тітці.

- Спасибі, лоба тітонько, за трубу-сопілку, що ви мені подарували.
- Тобі так подобається грати на ній?
- Звичайно! Мама дає мені п'ять реалів, щоб не грав уранці, татко – десять, щоб не грав увечері, а вдень ще й сусіди приходять і платять щоб не грати.

- Іванко! Кого ти більше любиш – брата чи сестру.
- Малу сестричку Олесю.
- Чому? Вона ж твої книжки рве?
- За це її і люблю. Нещодавно я поклала біля Олесі зошит де учителька написала оцінку на мою задачу. – Олеся на клапті порвала зошит, так, що ані мама ані тато не могли прочитати яку оцінку я дістала...

Сашко прийшов до школи і питає вчительки:

- Чи можна карати когось за те, чого він не зробив?
- Звісно, ні!
- Ну, то я не зробив домашньої задачі!

Пише Юзьо Шило

Вітаємо всіх!

Для декого, сонце сходить вечером, а заходить ранком. Прочитайте ум фато вердадійро.

Инь Прудентополіс є асоуге, пареси жи як не то ум дос майс антиго да сідаде. Його доно вже помер алгунс анос атрайз. Був добрий сідадом і тикже добрий парокіяно. Він абрія о асоуге тодос діяс десь пилас сете орас і запирав пилас сийс да тарде, а но домінго відчиняв тільки антес до мейо дія. Мав фунціонаріос які продавали кобасу, краковію і оутрос продутос ди карне і вони абріям о асоуге сидо і фешавам ди тарде. Той доно мав брата жи був пінгусо. Він, коли був здоровий помагав но асоуге, а коли ні, то ні.

Ума вийз о доно до асоуге, ди тардезіня в неділю сівертав з церкви чи звідкись і переїзджав коло свого асоуге. Сідівит а всі двері абертос, світла позасвічувані, а на ентрада його брат жи любив собі підчмиричитти, замітає калсаду. Доно зафрюював фуску, зліз, підійшов і сіпитає: "Оки воси истá фазиндо неста ора?" А цей, що цілу неділю спав і коли сізбудив, думав жи то вже понеділок рано, здивовано каже: "Вижся, о сол вже еста арто, а асоуге ще був запертий і ном тинь нінгинь пра атендир ос фрегійс і тому я видів тудо іссо і прийшов відчинити і приготувити асоуге пра ресебир о пово". Господар пояснив братові, жи не відчиняємо в неділю ди тарде. А цей: "Майс то вже сегунда фійра і сонце вже високо, а тут нікого нема, пареси жи позасипляли". І треба було довго есплікувати тому добровольцеві, що то не сегунда фійра сидо, а ще домінго диспойс до мийо дія і вже де тардезіня і сонце вже еста ентрандо, а не насиндо, бо воно сходить з другого боку, а не з того і воно вже еста пра ентрар, а не насиндо... І господар довго переконував, що сонце сходить з другого боку, зі сходу а не зі заходу. І так той знов пішов спати, не знати чи переконався, що то вже надвечір, а не ранок...

Отаке то в голові сідіє коли там забагато хмелю. Можна з вечора зробити ранок а з ранку вечір. Коли хтось буде спати цілу неділю і сізбудит над вечір, буде думати, що то вже понеділок і буде чекати, щоб сонце сіпіднесло й підійшло, то буде сідивувати, жи воно сіспускає в долину і еста ентрандо і готовий вогорити пра тодо мундо, ки о мундо віроу ди понта кабиса, сонце заходить ди маня і сходить ди тарде.

До побачення ате оутра вийз.

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Вмій часто усміхатися:
до твоїх братів і сестер, до батьків, до ближніх, усміхайся до всіх по на дорозі, до старців, до жебрака, до дитини. Усміхайся до котика, до песика, до пташки, до всіх і до всього, до місяця, до зір, до соняшного світла, до квітки... Пам'ятай, що щирий і гарний усміх ховається там де нема злоби, а доброта. Усміх це світло доброго серця...

